

CAMPANER

publicació de l'O.C.B.

Novembre-Desembre 1990. Núm. 53
Any IX

1.990

UN ANY ACABAT AMB PLUGES I TORMENTES

CAMPANET

Revista Bimestral

Edita:

Obra Cultural Balear
Delegació de Campanet

Coordinador:

Jaume Morell Pons

Equip de Redacció:

Catalina Alemany
Bartomeu J. Barceló
Jerònia Beltran
Antònia Bennàsser
Francisca Bisquerra
Joan Buades
Damià Ferrà-Ponç
Rafel Gelabert
Maria Antònia Juan
Bartomeu Martorell
Jaume Ordines
Damià Pons
Gabriel Reinés
Martina Serra
Catalina Valriu
Catalina Vilanova
Miquel Vives

Fotografia:

Damià Ferrà-Ponç
Pere March
Tomeu Martorell
Jaume Nadal
Damià Pons
Sebastià Reinés

Dibuixos:

Joan Martorell
Rafel Pons
Antoni Ripoll

Portada:

Catalina Marc
(Fotografia guanyadora de
Premi local de fotografia 1990)

Impressió:

Informacions Llevant

Dipòsit Legal:

P.M. 659/1982

Domicili:

Petxino, 42
Tfn.: 51 68 54

Els articles d'aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

Preu: 150 pessetes.

SUMARI

EDITORIAL	3
NOTICIARI	4
Les excursions del Consell Pastoral	9
Entrevista amb... MARIA PONS REYNES	10
Evocació de JOAN AMENGUAL PERICAS	11
EL CREIXEMENT NATURAL DE CAMPANET (1980-1989)	12
LA MARE DE DEU DE LLUC A CAMPANET	13
EL TIRANT LO BLANC COMPLEIX CINQ-CENTS ANYS	17
EL NOU SISTEMA EDUCATIU A CAMPANET (1)	18
DE JOVE A JOVE «En Joan Reynés «Ruquet»	19
DES DE CA NOSTRA. 6. Fent música de ball de bot	20
CRÒNICA DE LA 3ª EDAT. RECORDS.	21
L'ESCOLA COL·LABORA	22
RADIO PICORNELL, un món de possibilitats	24
ESPORTS. Pep Mutet Gual	25
LLIBRES. AGENDA DE LA VILA.	26
FOTOGRAFIA RETROSPECTIVA	28

San Miquel, 79 - Tel. 51 64 49

CAMPANET

la tenda de moda

ALTA FIDELITAT DIGITAL

JOAN MARTORELL MARTORELL

CAMPANET

Carrer Petxino, 9 - 1ª. - Tel. 51 63 62

ESPECIALITAT EN MUNTATGES D'EQUIPS DE MÚSICA D'ALTA FIDELITAT DIGITAL PER: CAFÉS, PUBS, VIVENDES I COTXES DES D'UN SIMPLE ALTAVEU A L'EQUIP MÉS COMPLET DE MÚSICA. LECTORS DE COMPACT DISC, PLETINES, EQUALITZADORS, PREVIS, MESCLADORS, ETAPES DE POTÈNCIA, ALTAVEUS DE DUES I TRES VIES, BAIXOS I SUB-BAIXOS

EDITORIAL

Ja fa dos anys seguits que quan comença la tardor el mal temps ens sorprèn en forma de pluges torrencials. L'any passat vàrem rebre per setembre i enguany ens han tocat per octubre. Una altra vegada els corrents incontrolats d'aigua han fet mal per on han pogut: marges esbucats, esbaldrecs, terres inundades, etc. Tanta sort que no hi ha hagut desgracies personals.

Fins a un cert punt, no es pot fer res per evitar que aquests temporals siguin tan perjudicials. Tanmateix, seria convenient que els torrents estiguessin ben nets, no es tapassin les síquies i es prenguessin altres mesures per poder evitar en part els mals que es produeixen. Tothom hi té un poc de responsabilitat: els particulars, els ajuntaments, la Comunitat Autònoma, etc.

A més, però, de prendre aquestes mesures preventives, és ben necessari que una vegada que s'ha fet el mal, l'administració faci tot el possible, i aviat, perquè els pagesos i els afectats en general rebin ajudes per arreglar els seus desperfectes. S'ha d'exigir, sobretot a la Comunitat Autònoma, que els tràmits per rebre aquestes ajudes siguin ràpids i efectius, que no passi com l'any passat que se'n va fer molta propaganda però les subvencions han anat arribant molt lentament. És en aquests moments de catàstrofe quan el Govern Autònom ha de ser àgil i eficient.

Noticiari

NOVES TARIFES DE L'AIGUA POTABLE

Al Ple ordinari de dia 14 de novembre es varen aprovar les noves tarifes per consum d'aigua potable. El batle va argumentar, en defensar aquest increment, que un nou estudi de preus de l'aigua indica que actualment es produeix un dèficit de 3 milions de pessetes per any, ja que el manteniment de la xarxa costa 10.381.242 pts. i els ingressos són de 7.400.000 pts. Els preus per metre cúbic que es varen proposar i que foren aprovats per la majoria municipal -amb els vots en contra del PP- són els següents:

-Urbana (liquidacions trimestrals): fins a 45 Tm, 40 pts; de 45 a 60 Tm, 80 pts., més de 60 Tm, 200 pts.

-Rústica: la quota mínima passa a 650 pts per trimestre. Fins a 45 Tm, 65 pts.; de 45 a 60 Tm, a 130 pts i més de 61 Tm a 300 pts.

A més, es varen aprovar increments de tarifes i preus públics per a l'any 1991. L'increment més alt és de la recollida de fems: un 10%.

ES POSA EN MARXA EL PAC

Dilluns dia 26 de novembre va entrar en funcionament el Punt d'Atenció Continuada (PAC) de sa Pobla. Aquest nou servei de guàrdies mèdiques, promogut per l'INSALUD i la Conselleria de Sanitat concentra les guàrdies a sa Pobla. En les negociacions entre els pobles afectats, representats per la Mancomunitat del Raiguer i les autoritats sanitàries, que varen ser tenses en alguns moments, es va arribar al compromís de concedir un termini de tres mesos per després analitzar si el nou sistema ha funcionat o és deficient.

Si s'implanta aquest model de guàrdies, els campaneters hauran de desplaçar-se a sa Pobla per a les urgències, encara que hi ha el compromís que el metge anirà al domicili del malalt quan sigui necessari.

L'AJUNTAMENT VOL COMPRAR UNA CASA DEL CARRER LLORENÇ RIBER

En aquest mateix ple de novembre, el batle va informar que l'Ajuntament té la intenció de comprar la casa número 8 del carrer Llorenç Riber, que és veinada del Centre de la Tercera Edat. La casa, propietat d'Antònia Quetgles, es vendria per 16 milions de pessetes. Amb aquesta adquisició, l'Ajuntament vol aconseguir un nou local per al Centre d'Atenció Sanitària -l'actual és massa petit- i ampliar el Centre de la Tercera Edat per poder-hi fer un menjador. La resta d'espai podria esser per a les entitats del poble.

NOU POU D'AIGUA

Per fer-hi un nou pou d'aigua per al proveïment del poble, l'Ajuntament ha decidit comprar un terreny a sa Cova, per un preu de 990.000 pts. El nou pou és a un 160 m dels pous actuals. la perforació, que es preveu que comenci aviat, és subvencionada en un 75% pel Consell Insular.

ASFALTATGE DE CAMINS RURALS

Els tràmits per asfaltar els camins de Fangar, del puig de Sant Miquel de sa Cova ja estan pràcticament enllestits. Aquests darrers mesos l'Ajuntament ha recollit les autoritzacions dels propietaris de finques que confronten als camins i l'obra començarà segurament per gener. Aquest asfaltatge té un presupost de 55 milions de pessetes i és finançat totalment per la Conselleria d'Agricultura.

COMENCEN NOUS CURSOS

A inicis de novembre es varen posar en marxa dos cursos organitzats per l'Ajuntament. Per una banda, a la sala de cultura de la Caixa s'imparteix un curs de català de nivell mitjà, en conveni amb l'Obra Cultural Balear. Per l'altra, als baixos de l'Ajuntament es dona un curset de ball modern, a càrrec de Guillem Far.

INAUGURACIÓ DE LA SEU DEL PP

El passat 5 d'Octubre la Junta Local del PP de Campanet va organitzar un sopar pels seus afiliats i simpatitzants. En Jaume Pol va resaltar la importància d'haver inaugurat la seu i d'estar entre tants de companys. Va negar que ja s'hagués elegit el candidat a la batlia i va contestar una carta apareguda a la revista «Campanet».

El president Cañellas va alabar l'amo en Joan «Canta» i la seva dona i va alertar als qui sopaven dient: «la prosperitat que durant set anys s'ha anat aconseguint no s'ha de perdre per confiar-se massa en els resultats i permetre amb això que guanyin els socialistes».

(Bolletí Inf. PP. Balears. Oct 90)

UNA FAMÍLIA ES QUEDA SENSE CASA

Dimecres dia 28 de novembre, el jove matrimoni format per Luís Argüelles i Francisca Martorell varen haver de sortir de la casa on vivien. Miquel Tortella, el propietari de la casa, que els hi deixava viure sense cobrar lloguer, va haver de recórrer als jutjats perquè la desocupassin. Així, aquest dia varen abandonar la casa del carrer de Son Massanet on vivien a suggeriments de la Guàrdia Civil i en presència del jutge.

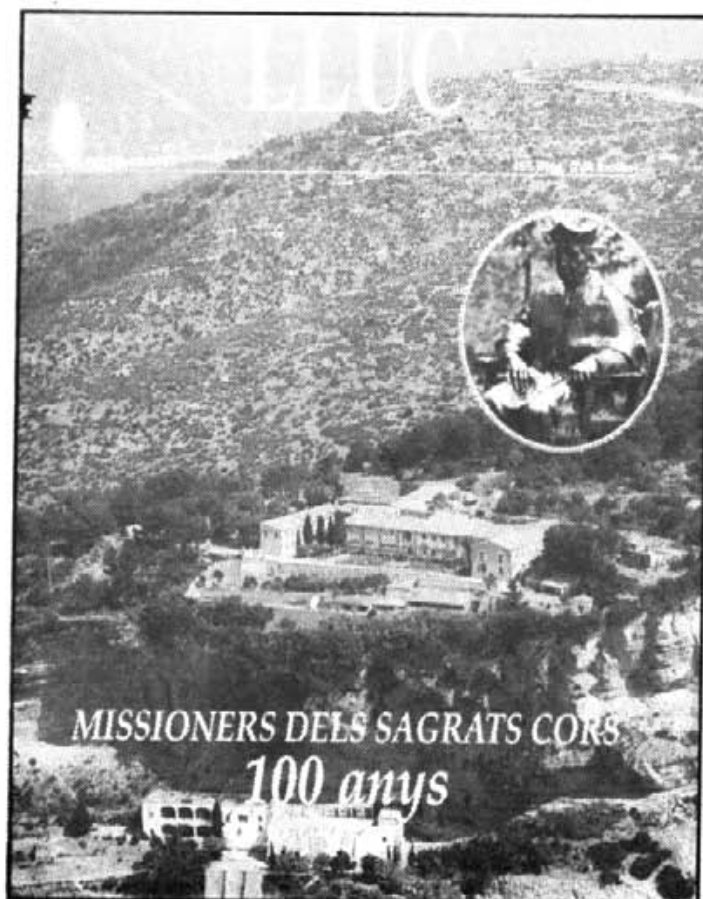
La nit de dia 28, la parella i les seves dues filles dormiren davant l'Ajuntament en senyal de protesta i el dijous dia 29 s'instal·laren a l'església en acabar la missa i l'abandonaren a les dues de la matinada.

EL CENTENARI DELS PARES DE LLUC

Davant un auditori de més de cent persones, la majoria de més de cinquanta anys, el prior de Lluc, el Pare Josep Amengual Batle, un historiador prestigiós, va parlar a la Casa de Cultura de la història de la seva Congregació que enguany celebrar el seu primer centenari. Fer la història dels Missioners dels Sagrats Cors el va obligar, evidentment, a referir-se al Monestir de Lluc. El Pare Amengual ho va fer amb paraules ben entenedores que foren capaces de lligar la història particular d'un monestir i d'una congregació amb la història general de la societat i de les idees. Fou tota una lliçó de saviesa i eloqüència.

El campaneter Pare Bartomeu Pericàs va fer la presentació del conferenciant. A més de traçar-ne una semblança exacta, va aprofitar l'ocasió per a parlar de les relacions entre Lluc i Campanet. Va ser una informació interessant. La nostra revista intentarà que les paraules del Pare Pericàs es transformin pròximament en un article.

L'acte, celebrat el 3 de novembre, va acabar amb la venda del número extraordinari que la revista «Lluc» ha dedicat als Missioners dels Sagrats Cors en ocasió del centenari. Se'n varen vendre vint-i-cinc exemplars, tots els que hi havia, i n'hi hagué molts, dels assistents a la conferència, que s'en quedaren amb les ganes.

FESTA DE LES VERGES

Enguany, seguint una tradició començada l'any passat, alguns membres de la banda de música es varen passejar pel poble tocant i cantant serenates. Aquesta vegada havien assajat «Clavelitos» especialment per a l'ocasió i també s'ha de dir que els varen oferir més bunyols que l'any passat.

ARTESANS DE CAMPANET A LA FIRA D'ARTESANIA

ARTESANS DE LA VILA DE CAMPANET

COVONERA

ISABEL ALCOVER BENNÀSSAR
Sa Carretera, 33 - Telf.: 51 61 76

TAPISSE

LLUÍS BENNÀSSAR
Rector Tamorer, 1 - Telf.: 51 65 10

GERRER

ANTONI BISQUERRA BENNÀSSAR
Molins, 38 - Telf.: 51 63 88

VIDRIER

JOAN PERELLÓ INFANTES
Ctra. Palma-Alcúdia (Menestralia) - Telf.: 51 69 18

ORGUENER

PERE REINÉS FLORIT
Petxino, 43

ESPARDENYER

ANTONI REINÉS SOCIAS
Molins, 44 - Telf.: 51 66 12

PICAROLER

PASQUAL RÓS BISQUERRA
Camí d'Ullaró, s/n. - Telf.: 51 60 76

Els artesans del nostre poble varen poder mostrar els seus productes a Balears, la fira d'artesanía que es va muntar al recinte d'Ifebal, al polígon de Llevant, entre dia 1 i dia 9 de desembre. La Mancomunitat del Raiguer hi ha llogat un stand i els ajuntaments que la integren hi varen enviar una representació de la seva artesanía. De Campanet hi va haver peces de vidre i de fang, paners, espardenyas i picarols.

CAMPANET AL DIARI «BALEARES»

El «Balears» del 21 de novembre va dedica a Campanet el suplement número 31 de la sèrie «Mallorca en Balears». A la portada i havia cinc fotografies i l'anunci del contingut de les pàgines interiors. Els temes dels articles eren la Revetla Campanetera, l'Escola de Ball i la revista «Campanet». A més hi havia una sèrie d'entrevistes: al batle Francesc Aguiló, al tinent de batle Josep Amengual, al cap de l'oposició Joan Martorell, a en Damià Pons i Pons i una enquesta a sis campaneters sobre la conveniència o no que se construïxi el camp de golf de Gabellí.

Els textos eren de Jaume March i les fotografies de Vima. En conjunt era un material apte per a donar a conèixer el nostre poble i una instantània documental útil d'un moment de la seva biografia.

FESTA DE SANTA CECÍLIA

Tant la Coral Sant Miquel com La Unió Musical de Campanet varen celebrar la festivitat de Santa Cecília, patrona de la música. La Coral va oferir un petit recital dissabte dia 24 de novembre. Varen cantar les peces següents: **El Cant dels ocells** (popular) de Pau Casals, **Muntanyes del Camigó** (popular) de N. Puig i Edelweis. Durant la missa cantaren peces de Bach, Haedel, Victoria i Schubert. A la nit celebraren la festa fent un sopar de germanor.

La Banda va actuar l'endemà al matí. S'ha de dir que en aquesta ocasió, va esser la primera, va tocar a l'església, en un concert que va entusiasmar els assistents i fins i tot va emocionar els músics antics. Aquest concert coincidia amb les noces d'or musicals del director, Vicenç Tamarit. El programa que interpretaren va constar de **La entrada** (pasodoble), de G. Esquembre, **Legend** (basat en una melodia d'Anton Dvrorak) de F. Frikson, **Irish Festival** de M. Story, **Tanhauser** (Cor de pelegrins) de R. Wagner, **Susato Suite** de J. Ivenson, **Katiuska** (primera part) de P. Sorozábal.

El 9 de desembre La Coral també va participar en la trobada «Els Cors de Mallorca canten Nadal» celebrada enguany a Pollença. I cantaren **Cristus Natus est Nobis** (anònim del segle XVI); **Anem pastors cap a Betlem** del Pare A. Martorell, conjuntament amb les altres corals, interpretaren **Santa Nit** de Sruber i **Adeste Fideles**, gregorià.

EN BARTOMEU BELTRAN HA GUANYAT UN PREMI IMPORTANT

El metge campaneter Bartomeu Beltran Pons ha guanyat el Premi ONDAS de ràdio pel seu programa «La Salut es lo que importa» que s'emet diàriament per Antena 3 Ràdio i Antena 3 TV. El Programa del Doctor Beltran s'emet per ràdio des de fa vuit anys i per la TV des de en fa un. A més d'assolir un índex d'audiència molt elevat, ha obtingut el reconeixement del Ministeri de Sanitat, de l'Organització Mundial de la Salut i de l'Organització Mèdica Col·legial.

UN ALTRE LLIBRE D'EN JAUME SERRA

Acaba d'aparèixer un altre volum del Diari del nostre ex-rector Jaume Serra. Correspon als anys 1986-89. Hi ha molts de fragments que fan referència a Campanet. Tal volta la millor manera de parlar del llibre sigui oferir-ne una breu antologia de fragments campaneters:

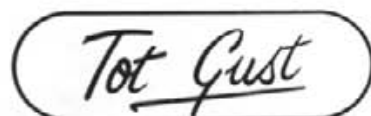
«He anat a Campanet. M'ha agradat que la Retoria tenguí un corral tan gran i tants arbres i plantes. L'església molt bella i neta. St. Miquel encantador...!!!»

«A Son Grau he sentit per primera vegada fer es cepolí. Una nina, parla de fer un sac, parla de lligams: pel migjorn deim fermalls».

«He comptat els cipresos de So N'Estrany. Me n'han sortit 398, inclosos 6 morts. Els petits no els he comptat. El rellotge de sol d'Ullaró diu Sine nube placet».

«TOT GUST», UN BON EXEMPLE DE NORMALITAT LINGÜÍSTICA

La normalització lingüística ha avançat molt a Campanet els darrers anys. La nostra llengua és utilitzada a l'administració municipal, a l'escola, als rètols comercials, a les comunicacions públiques. Encara fa falta, però, recórrer més camí fins arribar a una situació de normalitat semblant a la que té el castellà a Valladolid o el suec a Estocolm. Una bona part dels campaneters estan disposats a donar a la llengua catalana la categoria de llengua pròpia, i per tant d'ús generalitzat, que li correspon. Avui volem destacar un cas de normalitat lingüística del tot exemplar, el de la Tenda «TOT GUST»: hi tenen el nom, hi fan la publicitat, hi escriuen tots els missatges adreçats al públic... La nostra revista vol felicitar els propietaris i encoratjar-los a continuar pel mateix camí.

Sant Miquel, 79 — Tel. 51.64.49 — CAMPANET

LA TENDA DE MOÏA

Ja tenim la moda Tardor - Hivern per vestir-te i vestir a tota la família.

Una gran varietat en roba interior.

Les marques que tenim són:

- * MASSANA
 - * LUMEN (Gèneres de punt)
 - * SIGRID (Faltes totes talles)
 - * LEMUR
 - * ESPIGOL
 - * 45 H. P.
- Pels més petits de la casa

i altres marques a la vostra disposició

Veniu a veure'n-s — Vos esperam

Presentant aquest anunci li descomptarem un 10%, en cada compra

EXCURSIÓ A SA PLANA PELS PICONES

El passat 31 d'octubre, els alumnes de 5è, pujaren fins als turons de llevant del puig Costurer que fan de capçal a Sa Plana. Torrent de Gabellí amunt, per entremig dels Picones i seguint els torrentons verjos i entremaliats, arribaren a l'altura.

Qui deia que no arribaríem? A l'aventura!!!

La cita era trobar el lloc on encara reposen les despulles de l'avioneta que fa ja vint-i-cinc anys va estavellar-se contra els penyals quan estava fumigant. I la trobarem!!!

JOANA CAPÓ REUS
Cosmètics

HerOmes
Perfums

SERVEI D'ESTETICISTA
GRAN VIA COLON, 16 - LOCAL 6 - INCA

LES EXCURSIONS DEL CONSELL DE PASTORAL

Seguint el costum d'anys anteriors, el Consell de Pastoral de Campanet ha reprès l'activitat excursionista. El 14 d'octubre anaren a l'ermita Maristela d'Esporles. Hi arribaren fent camí costa amunt per dins un bosc ple d'herboceres ben carregades dels seus fruits vermells. En un punt de la pujada, es desviaren uns moments per acostar-se al monument del Sagrat Cor, inaugurat l'any 1940, des del qual pogueren contemplar tota la vall d'Esporles.

El 18 de novembre varen fer l'excursió anomenada Sa Volta des General, el trajecte de la qual va de Banyalbufar fins al Port des Canonge. Tant d'anada com de tornada, caminaren amb el mar al costat. Bosc, mar blava i un sol ben vitenc la major part del dia feren el recorregut còmode i agradable. Passaren prop de les cases de la possessió anomenada Bunyola: una construcció imponent, amb vistes panoràmiques a la mar oberta i amb un entorn en el que destacaven unes marjades amb unes parets de pedra seca monumentals i de realització absolutament perfecta. Malauradament no pogueren vi-

sitar-la: uns cans i la madona ho impediren perquè els senyors, sembla que eren alemanys, encara dormien.

Les excursions organitzades pel Consell de Pastoral són obertes a tothom: tan sols fa falta voler-hi anar i concentrar-se a les nou del matí a la plaça. Hi acostumen anar entre trenta i quaranta persones d'edats diferents. Són caminades generalment còmodes, fàcilment suportables encara que no es tengui una fortalesa física excessiva. Sempre hi ha un ambient amistós, sobretot a la rotllada que es forma a l'hora del dinar, i les converses, ara amb uns i ara amb els altres, sembla com si empenyessin les cames. Un grup d'al.lots, amb les seves corregudes i els seus jocs, o enfilant-se pels arbres o les penyes, donen animositat a la marxa del grup.

Aquestes excursions serveixen per reconciliar-se amb la naturalesa, per conèixer les plantes i els indrets de la nostra Mallorca, tan bella i tan desconeguda, per donar marxa al cos i acostumar-lo a un esforç físic que el depura dels vicis del sedentarisme i de l'abús del cotxe. Com és possible que deixeu d'anar-hi, a la pròxima?

B A R
CA'S RETO

GELATS I TAPES VARIADES

Lluís Bennàsar Sampol

TAPISSERIA

Placeta Rector Tamorer, 1
(devora l'església)
Tel. 51 65 10
CAMPANET (Mallorca)

ENTREVISTA AMB...

MARIA PONS REYNES

per Bartomeu Martorell

Vivim uns temps en els que la generositat i la voluntat de fer coses en profit dels altres no són actituds gaire habituals. Sembla com si en tinguéssim prou en atendre les necessitats personals, moltes vegades del tot supèrflues, que ens crea la societat de consum. Per això, el fet que hi hagi una persona que decideixi fer servir uns doblers propis per a promoure iniciatives que beneficiaran a la societat és un gest que mereix el respecte i l'agraïment de tots aquells que valoren positivament els actes realitzats pensant en el benefici dels altres. Aquests darrers mesos a Campanet s'ha produït un comportament altruista d'aquesta classe. La Fundació Joan Amengual i Pericàs n'ha estat el fruit.

-D'on va venir la idea de crear la fundació?

-Quan va morir el meu home, el vuit de setembre de 1984, em va parèixer una injustícia molt grossa, que anant per la carretera tranquil·lament, i essent una persona tan sensible i complidora de tots els deures cívics, un jove esburbat, que feia dos dies que no havia dormit, amb una becada s'hi va tirar damunt i el va matar.

Jo tenia ma mare que encara vivia, tenia 86 anys; i li vaig comunicar que si cobrava faria qualche cosa per ell, comprar una casa per a un local cultural i posar-li el seu nom, ella em va animar a fer-ho. He estat sis anys a cobrar. Un dia ho vaig dir a en Damià Llobina i ell em va dir que fes una Fundació. Em va parèixer una cosa més viva i em va agradar més, i a partir d'aquell dia vaig pensar en la Fundació.

-Quines passes s'han hagut de donar per a posar-la en marxa?

-Pel juliol, quan vaig cobrar, vàrem posar en marxa els estatuts. En Damià Llobina i jo hem hagut de menester tot un estiu per fer-los. També hem hagut de fer una Acta fundacional davant el notari d'Alcudia. La vàrem firmar tots els membres del Patronat el 5 d'octubre de 1990. Va esser la data de naixement de la Fundació.

-Ens podries dir quins són els vostres objectius?

-Hem cercat el que ell més estimava, sa nostra llengua. Ell també sofria per la degradació del medi ambient i estimava moltíssim el patrimoni històric-artístic de per tot, però especialment el de Campanet. Per això els nostres objectius prioritaris són: promoure la cultura en l'àmbit del municipi de Campanet, el foment de la normalització lingüística i la protecció del patrimoni històric i medio-ambiental.

-Ens podries explicar quin serà el funcionament?

-Funcionará amb un Patronat format per deu persones. Hi haurà una Presidenta, que seré jo, un Secretari, que és en Damià Llobina, i un Tresorer, que és en Francesc Aguiló. Després com a vocals hi haurà: en Pere

Antoni Reynés Morell, en Miquel Oliver Bauçà, en Damià Pons Mestre, na Francisca Fiol Palou, en Pere Reinés Florit, en Miquel Vives Mascaró, en representació de l'Ajuntament, i en Jaume Morell Pons, en representació de la revista «Campanet».

Com que volem que la cosa continuï, quan jo mori actuarà de presidenta la meua filla Joana Maria Amengual Pons i, si ella no pogués, podrà anomenar el càrrec de President a una persona de la seva confiança.

El Consell de Patronat es reunirà com a mínim dues vegades cada any. Els acords es prendran per majoria. De cada reunió se n'aixecarà acta. Les actes seran firmades pel President i pel Secretari. El Consell de Patronat es considerarà constituït sempre que hi siguin presents la majoria dels seus membres.

A finals d'octubre, tot d'una que vàrem tenir el N.I.F. de la Fundació, vàrem ingressar els cinc milions, que és el patrimoni inicial que tenim, a «La Caixa» de Campanet. Únicament podran gastar-se les rendes que aquest capital produeixi anualment. Una part serà destinada a ampliar el patrimoni i l'altra s'invertirà en l'organització d'activitats.

-Quines coses voleu fer?

-Coses a fer n'hi ha moltíssimes. La primera que farem, en col·laboració amb l'Ajuntament, serà restaurar el Pou d'en Gatell. L'Ajuntament hi posarà la mà d'obra i una quantitat i la Fundació hi posarà la resta.

Després farem altres actes culturals de menor envergadura. Cada cert temps intentarem fer alguna cosa de bastant de valor i altres de menor quantia. Hem pensat editar llibres en català, en restaurar el retaule del Roser de Sant Miquel... Amb els anys creim que la nostra tasca es deixarà veure i serà profitosa per a tot el poble.

EVOCACIÓ DE JOAN AMENGUAL PERICÀS

M'interessa recalcar la seva personalitat d'intel·lectual. Si jo l'hagués de definir diria que era un poeta. Encara que no va escriure, tenia una exquisita sensibilitat de poeta.

Va néixer a la possessió de Son Corró (l'any 1933). Va viure tota la seva infantesa al camp i això va fer que sempre tengués un bell record d'aquests primers anys. De molt petit ja va estimar els llibres, estimava més els llibres que les joguines.

Va estudiar el Batxillerat (de set anys) al col·legi de Sant Francesc d'Inca, entre els anys 40 i 50. No estava d'acord amb el que s'hi ensenyava i tampoc amb les idees que li volien inculcar. Aquells anys, però, eren de molta repressió i havia de callar. Va intentar rebel·lar-se però li va costar bastant car. Tota aquesta repressió li va costar una gran depressió als 20 anys, com a conseqüència se li va tancar la carrera.

Després de bastans d'anys va decidir estudiar Magisteri, perquè alguna cosa havia de fer per a guanyar doblers. A ell li hauria agradat esser professor de Filosofia. Li hauria agradat escriure assaigs, sobretot sobre el Romanticisme (era un dels períodes de la història que més admirava). Ell era profundament romàntic. Però la depressió el va marcar molt. Per mor de la seva naturalesa sensible, llegia moltíssim, escriure el posava molt nerviós.

Tot el que fos cultura l'apassionava. Estimava molt Campanet, i tot el seu passat i present cultural.

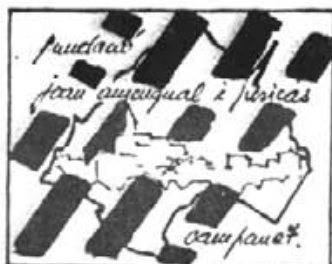
Molt prest se n'adonà de què la nostra llengua s'havia de saber i estudiar. Quan encara hi havia en Franco (abans del 70), ell ja tenia el títol superior de català (donat per l'OCB). I durant molts molts d'anys es va dedicar a estudiar-la amb profunditat.

A l'escola lluità molt per la implantació de la llengua, això li costà molts de disgusts, especialment a l'escola d'Alcúdia, on hi havia molts de castellans i estrangers.

Era una persona tan íntegra i d'una ètica tan elevada que amb més de trenta anys de conèixer-lo, mai li vaig veure fer una baixesa, ni tampoc els que el varen tractar.

Per tot això, i la mala sort que va tenir en la seva mort, crec que es mereix la Fundació que du el seu nom.

Maria Pons Reynés

EL CREIXEMENT NATURAL DE CAMPANET (1980-1989)

per Joan Buades Crespi

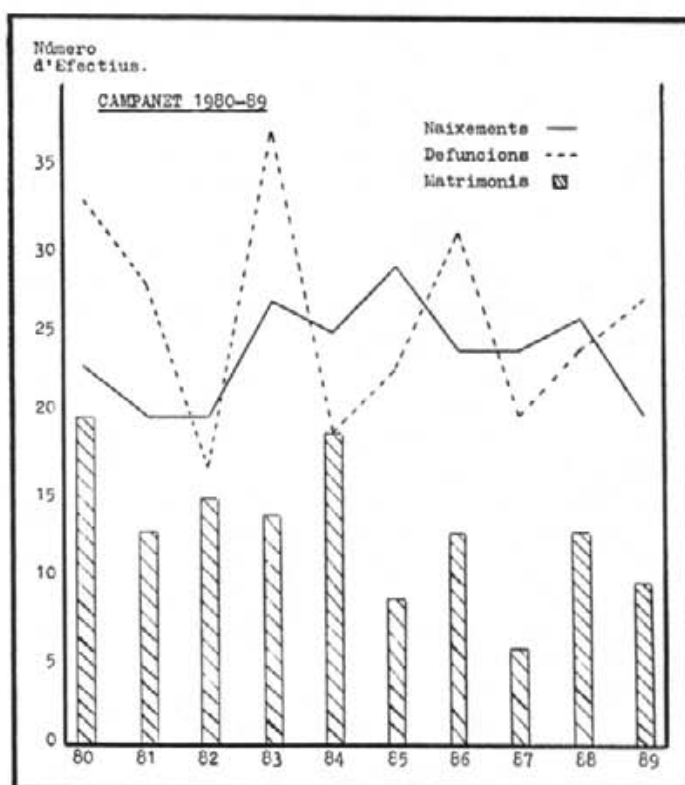
Com a creixement natural d'una població s'entén la diferència entre el nombre de nascuts i el nombre de morts a un territori determinat durant un període concret de temps. En el cas de Campanet, el creixement natural a la dècada dels anys vuitanta registra un resultat negatiu ja que les defuncions (259) superen en 21 efectius als naixements (238). Aquest fet representa una continuació de la trajectòria negativa que s'ha donat al llarg dels darrers quaranta anys encara que suposa una disminució prou considerable en relació als -94 dels anys 1970-79, quantitat que fins ara significa la diferència més elevada de tot el segle XX.

El creixement negatiu del nostre poble s'enmarca dins el context demogràfic actual de la part forana mallorquina caracteritzat per la disminució dels naixements i per l'envelliment de la població. El primer factor s'explica per la presència d'un acusat control de natalitat, propiciat bàsicament per motius de caire econòmic, com poden ésser, els períodes de recessió econòmica, la incorporació de la dona al treball assalariat, el desig de mantenir el nivell de vida i consum, la marxa dels joves a altres localitats amb millors perspectives de feina, aspectes que amb distinta incidència també es concreten a Campanet donant una taxa de natalitat d'un 11'2% a l'any 1986, inferior al 12'33% de les Balears (1987) i al 11'8% de la Comunitat Econòmica Europea (1985).

D'altra banda, l'envelliment de la població es tradueix en una mortalitat elevada, encara que a Campanet ha disminuït sensiblement en el decenni que ens ocupa (259 defuncions front a les 311 registrades entre 1970-79) per causes lligades a l'augment de l'esperança de vida, en consonància amb les millores sanitàries experimentades.

Com a conclusió, cal dir que encara que s'hagi donat

un petit augment del nombre de naixements (21 en relació a la dècada anterior) i hagi disminuït la mortalitat, es manté un creixement natural negatiu que només pot ésser anul·lat per l'arribada d'inmigrants com va succeir al primer quinquenni d'aquest període, en el qual va créixer la població de Campanet.

BALANÇ DEMOGRÀFIC 1980-89

	Naixements	Defuncions	Matrimonis
1980.....	23	33	20
1981.....	20	28	13
1982.....	20	17	15
1983.....	27	37	14
1984.....	25	19	19
1985.....	29	23	9
1986.....	24	31	13
1987.....	24	20	6
1988.....	26	24	13
1989.....	20	27	10
TOTAL.....	238	259	132
CREIXEMENT NATURAL=238-259=-21			

CREIXEMENT NATURAL 1940-89

1940-1949=	167
1950-1959=	-20
1960-1969=	-10
1970-1979=	-94
1980-1989=	-21

HISTORIA I TERRA

LA MARE DE DÉU DE LLUC A CAMPANET

per Antònia Bennàsser

L'any 1245 es troba el primer document que parla de la capella de Lluc.

L'any 1273 primera notícia de les pelegrinacions a Lluc. Aquesta devoció a La Moreneta ha anat creixent al llarg del temps.

Les vivències o la imaginació dels pelegrins s'han fet presents gràcies a la història. L'home i el seu entorn, el llenguatge i la seva història és reconescuda a través de la paraula recontada.

Un poble que no té història és buit i fred. És un poble sense vida.

Durant segles el mallorquí quan pujam a lres terres altes, quan miram els penya-segats, la garriga que s'escampa i es perd entre les serralades...Aquest ventijol que ens acarona quan passam l'estret, ja que recordem algunes llegendes: «El salt de la Bella Dona», «L'era d'Escorca», «El nin d'Eivissa». Llegendes recontades per la gent antiga.

Aquestes històries ens demostren una tradició molt arrelada que ha passat de generació a generació.

Lluc i la Vege són una força espiritual pels mallorquins. Una esperança sincera i una sensibilitat humana, fa que aquest camí tantes vegades recorregut, sigui un camí novell i una arribada fresca.

Dins el cor de la serra, entre alzines mil·lenàries és el lloc on la gent dels pobles de Mallorca es mesclen i es confonen fets col·lectivitat.

Lluc i Campanet tenen una forta relació emotiva entre sí desde fa molts d'anys que encara perdura.

Sempre hi ha hagut blavets campaneters. L'il·lustre Mossèn Llorenç Riber fou també blavet de Lluc. En el seu llibre: «La Minyonia d'un infant Orat» descriu algunes de les seves vivències al Santuari.

L'any 1949 per iniciativa del bisbe Joan Hervàs, una reproducció de la imatge de la Mare de Déu de Lluc, recorr els pobles de Mallorca com a preparació de la definició del dogma de l'Assumpció pel Papa Pius XII.

Refresquem la memòria i facem reviure antigues ombres col·lectives.

Els que vàrem viure aquells temps tan llunyans, aquells dies perduts dins el silenci, sense fer cap esforç remembrarem alguns fets que a poc a poc es faran presents i començaran a reviure dins el nostre record.

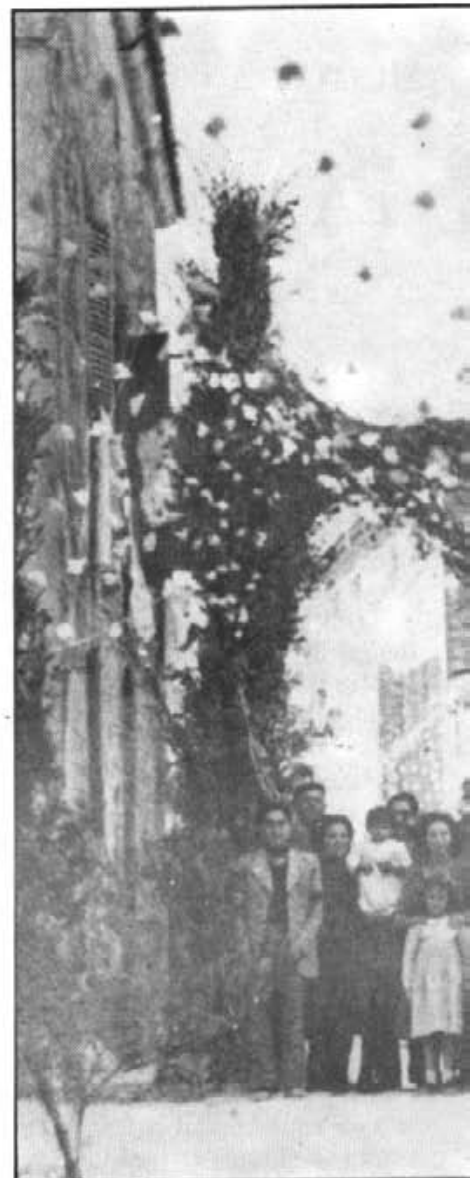
La Verge de Lluc visità tots els pobles de Mallorca. La gent li demostrà una gran devolució i estima.

Feren festes amb molta joia, festes sentides profundament, havent-hi molta participació i col·laboració.

Un mes abans de la seva arribada al nostre poble, la

Estampa de la imatge: Una de les estampes de la Mare de Déu de Lluc que presidí als carrers de Campanet els dies de la seva estada. Prestada per: Francesca Marroig «Rodera».

1.- Fotografia de davant ca ses mong.

2.- Fotografia de l'altar. Prestada per

3.- Fotografia de Sant Miquel. Presta

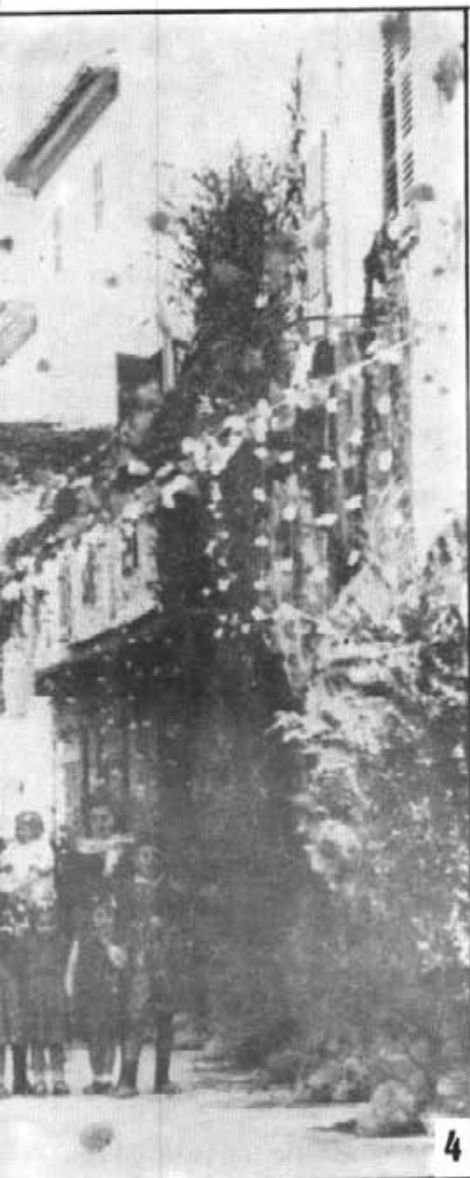
4.- Fotografia d'un carrer de Campar

5.- Fotografia del carrer Major. Prest

6.- Fotografia del portal de davant ca
«Mir». Vestidors de pagesa hi podem
Catalina «de can Paloni», Margalida
Magdalena «Blanca», Joana «Foradina»,
Margalida «Porreta», Maria «Llobera»,
Margalida «Foradina»

7.- Fotografia de la Plaça de Son Bor
Coberta de Lluç. Els pins eren provis
«Canta».

Hem reconegut a:
en Miquel «Canta», en Joan «Beato».

4

estada per Damià Pons «Llobina».

or Pol «Amer».

r Francesca Bennasser «Reta».

er Damià Pons «Llobina».

monges. Prestada per Antònia Mir
nèixer:

«de cas Guardià», Antonia Mir,
Catalina «Cotorra», Francisca «Garinda»,
Antònia «de ca'n Curt», Maria «Toniona»,

on hi ha una reproducció de la Font
ls. Prestada per Miquel Martorell

Jaume «Beato» i n'Antoni «Colom»

5

6

7

gent estava fent preparatius: enmarcaven la seva imatge, furgaven dins les caixes cercant domassos i agatges.

A una casa determinada de cada carrer si feia el bordell, passaven vetllades fent roses de paper blanc, cordes de murta i mata, olimares, llanternes per a la il·luminació i tot tipus de preparatius perquè tot sortís brodat.

En aquelles hores la gent tenia més temps, els homes i les dones hi dedicaren molts de dies feiners; els homes feien marges de pedres, reproduïren les coses més típiques dels voltants de Lluc.

La font cuberta, la cova de la Verge... també hagueren de fer forats pels carrers per aguantar les estructures dels arcs, per semblar-hi oliveres i altres arbres.

Al convent de les monges Agustines no hi havia cap racó buit, tots estaven plens de paper blanc, cartons, fil·ferro i pasteta a voler per aferrar.

Les monges i les nines més grans feien ales pels àngels i arcàngels. Quantes ales! Donava l'impressió com si el convent hagués de prendre el vol.

Hi havia per tot arreu roses blanques, coronetes de guirlandes, vestits de santí multicolor; cels, blancs, malves, roses, tots ben planxats, escampats per damunt taules i cadires, pareixia que tot l'estol de la milícia angèlica fos a punt de davallar a vestir-se al convent.

Dia dos de Març de 1949 una comitiva de gent de Campanet anà a esperar la Moreneta al creuer dels comuns de Burger i Campanet.

Els bugerrons ens la portaren i l'acomiadaren amb cànctics afervorits.

Fls campanaters la recollírem plens d'alegria cantant
s dedicades a Ella.

Al corralet de davant ca na Xiroia hi feren una font amb aigua, pedres, verdet, paumes. Allà la Verge va descansar. Era com un petit Santuari.

A davant ca'n xerpes i de carrer a carrer, hi havia un arc de benvinguda. Era de mata, com un gran núvol de flaire dels nostres boscs. Les cases, engalanades de trunyella de mata i murta, formant una enramada a cada portal, daltabaix, cossols de tota classe. Aquell carrer era més que un jardí.

Més amunt, davant ca na «Ferrera» feren un altre arc de pi que competia amb bellesa amb l'anterior.

A la creu de Son Massanet un altre que pertanyi conjuntament als veïns de la carretera. Cada un tenia un salamó fet de ciurons enfilats un per un, talment els de cirstall de roca. En el creuer de Son Massanet n'hi havia quatre d'arcs, i tots diferents i tots ben garrits.

Allà hi va haver el gran encontre, la gran topada. L'esperaren el pastor i el monjo, pageses, àngels i arcàngels, escolans, capellans i tota la gent del poble; grans i petits, tots fent festa, tots ben mudats. Quina emoció!

Els nins jugaven per dins la multitud, corrien, s'encalcaven i es perdien entre la gent que cantaven el goigs i les cibles a la Verge de Lluc.

Mallorca ditxosa
guardava una flor,
a dins una encletxa
tot baix d'un pujol
Ave, ave, ave Maria...

Entrada de fosca,
sortida de nit,
un pastor i un monjo
la varen collir
Ave, ave, ave Maria...

A cada carrer de Campanet hi havia un arc, una festa, un cor, una emoció, un poble!

Tots estaven fets de les diferents plantes boscanes collides del nostre entorn: olivera, pi, alzina, murta, mata, carnitx, asfòdels, joncs, donardes, arbocexa... Tot era natural. Tot decoració vegetal. El seu flaire feia més agradable l'ambient fent-lo més ple de joia.

Totes les façanes estaven vestides de gala. Finestres, balcons i portes obertes de bat a bat demostrant-li que cada casa era caseva. La gent també li havia obert el seu cor i Campanet era tot seu. Penjaven dels balcons i de les finestres domassos de colors diferents, damunt cada domàs l'estampa de la seva imatge, algunes enrevoltades de llums i altres de roses blanques.

Els carrers empolssegats estaven coberts de murta i flors que embaumaven l'aire.

A les sis del matí era passejada per cada carrer del poble cantant el rosari de l'aurora. L'acompanyava moltíssima gent i pel carrer que passava tothom sortida per veure-la, fins i tot els que no acostumaven anar a l'església col·laboraren i participaren com qualsevol altre devot.

La Verge de les muntanyes va baixar a la vall de Sant Miquel. S'encontraren amb el Sant Crist, dues figures molt significatives i estimades pel nostre poble de Campanet.

La Moreneta va viure entre nosaltres uns dies entranyables i també inol·ludables.

He anat demanant a la gent de Campanet que en contassin anècdotes d'aquelles hores. Ha estat una agradable sorpresa. Tothom ho ha fet amb molt d'entusiasme dient-me que la vinguda de la Mare de Déu de Lluc deixà al nostre poble una forta petjada, tan profunda que no es pot oblidar mai.

Va esser un fet amb tanta participació, tanta alegria, que cada dia de la seva estada entre nosaltres, cada moment, la gent visqué sense minvar gens ni mica el sentiment i l'emoció.

Tots amb un esclat fort, profund i units aclamaven:

«Verge de Lluc coronada, damunt Mallorca regnau i per Campanet pregau».

Passada la setmana, els campanaters acompanyaren a la Moreneta en cànctics ben forts, l'acomiadaren i la recolliren els moscarriens.

Han informat:

Magdalena Capó - «Xiroia»
Joan Company - «Company»
Maria Pons - «Grog»
Maria J. Busquerria - «Gallet»

(Aquest article és publicat dins el marc del conveni signat entre l'Associació de la Premsa de Mallorca i la Conselleria de Cultura, Educació i Esport del Govern Balear).

EL TIRANT LO BLANC COMPLEIX CINC-CENTS ANYS

per Damià Pons i Pons

Dia 20 de novembre de l'any 1490 es va publicar a València un llibre ben gruixut que contava els amors i les aventures del cavaller Tirant lo Blanc. D'immediat va esser un llibre d'èxit: al cap de pocs anys se'n va fer una segona edició i al llarg del segle XVI fou traduït al castellà i a l'italià. Fou, però, al *Don Quijote de la Mancha* de Miquel de Cervantes on el Tirant fou consagrat com una novel·la original i important: «Digoos verdad, señor compadre, que, por su estilo, es éste el mejor libro del mundo: aquí comen los caballeros y duermen y mueren en sus camas, y hacen testamento antes de su muerte, con estas cosas de que todos los demás libros de este género carecen».

Cervantes va posar aquestes paraules en boca del capellà mentre aquest anava llençant al foc els llibres de cavalleries que havien fet embogir Don Quijote. Va esser una opinió clarivident perquè va saber endevinar la novetat que representava el Tirant en comparació amb les altres novel·les protagonitzades per cavallers: en Tirant era un heroi que tocava de peus a terra, amb una psicologia complexa, feta de llums i ombres, capaç d'encabdir exèrcits cristians victoriosos contra els turcs i, a la vegada, tímid i insegur davant la jove que feia bategar el seu cor. En definitiva, era un personatge modern en la mesura que ja s'assemblava als homes reals.

Després de Cervantes, el Tirant fou elogiat, i fins i tot imitat, per escriptors de tanta anomenada universal com William Shakespeare, Ludovico Ariosto, Jean-Jaques Rousseau i als darrers anys, per Dámaso Alonso i Mario Vargas Llosa. La dècada dels vuitanta ha estat especialment propícia per a l'obra del valencià Joanot Martorell: ha estat traduïda a l'anglès, a l'espanyol, al

finès, a l'italià, al neerlandès i al romanès. Pròximament en sortiran versions en alemany, en xinès i en francès. El Tirant és una obra major de la nostra literatura i un gran clàssic de la cultura universal.

La celebració del 5e Centenari serà una bona ocasió per a col·locar el Tirant en el lloc d'honor que pels seus mèrits li correspon. Se n'han publicat en català edicions per a tots els gustos -completes, fragmentàries, resumides, en còmic, versions teatrals- i el proper any han de convertir la novel·la en una gran pel·lícula.

L'objectiu de tots els actes que s'organitzaran al llarg de l'any Tirant és convertir aquesta novel·la del segle XV i el seu heroi en un referent emblemàtic per a tots els catalonoparlants, en motiu d'orgull col·lectiu que ha de servir per a valorar amb més exactitud els mèrits de la nostra cultura. Així mateix, el Tirant ha de ser un estendard per a passejar sense complexos pels camps rics i diversos de la literatura universal.

El nostre paísà Llorenç Riber, en el capítol XVI de *La minyonia d'un infant orat* titulat *A la ciutat dels llibres*, ens parla dels tres llibres que més profundament l'afectaren en els anys de l'adolescència. Un dels tres era el Tirant. La seva lectura nocturna al Seminari li va produir un intens calfred d'emoció: «Vaig plorar, sí, vaig plorar amargosament i abundantment, amb la princesa Carmesina, damunt el cos fred de Tirant lo Blanc».

Enguany és una bona ocasió per a comprovar si la novel·la encara conserva el do de sembrar emocions i somnis. Es gairebé segur que no quedareu decebuts.

(Aquest article és publicat dins el marc del conveni signat entre l'Associació de la Premsa Forana de Mallorca i la Conselleria de Cultura, Educació i Esport del Govern Balear)

EL NOU SISTEMA EDUCATIU A CAMPANET (I)

Jaume Ordines i Llobera

En el propassat mes de setembre -el dia 13- es va aprovar a Madrid la LOGSE (Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu). L'Ordenació actual havia estat establerta per la Llei del 1970. Amb l'aprovació de la LOGSE es preten:

A. Adequar el sistema educatiu a la Constitució del 1978: actualment, Catalunya, País Valencià, País Basc, País Galleg, Canàries i Andalusia tenen competències en educació i produeixen legislació pròpia.

B. Millorar les possibilitats educatives que ofereix el sistema.

C. Homologar el sistema educatiu amb els països de la Comunitat Europea.

Abans de la Llei del 1970 els alumnes es classificaven en dos grups:

1. Alumnes d'escolaritat Primària fins als 10 anys, que després passaven a cursar el Batxillerat en Centres d'Ensenyances Mitjanes.

2. Alumnes que cursaven la Primària fins als 14 anys. Es a dir, quan els alumnes arribaven als 14 anys rebien titulacions diferents: els del grup 1 el TITOL de batxillerat elemental i els del grup 2 el CERTIFICAT d'estudis primaris. Els del grup 1 cursaven estudis en centres privats o en Instituts (o es preparaven i s'examinaven en la modalitat de lliures en els Instituts oficials). Els del grup 2, a l'escola pública. La Llei del 70 va unificar els estudis de tots els alumnes de sis anys a catorze anys. A partir d'aleshores a l'escola pública s'impartiran els mateixos ensenyaments que a l'escola privada i tots els alumnes tendran dret a rebre la mateixa titulació: el Graduat Escolar o el Certificat d'Estudis.

En els primers anys de vigència de la Llei del 1970 es van posar molts obstacles per al seu desenvolupament, pel caràcter autoritari del sistema polític vigent. Així, els nins i nines de Campanet assistiran a l'escola pública ubicada a la Sala fins al 1977. Serà en el curs 1977-78 quan es començaran a impartir les classes en el nou centre de «Son Galleta». Fins a aquest curs, els alumnes de Segona Etapa d'EGB eren desplaçats, mitjançant un transport escolar del Ministeri d'Educació, als centres públics de Sa Pobla: les nines a Vialfàs i els nins a Sa Graduada. D'ençà del 1977, els alumnes campaneters han pogut cursar tots els estudis obligatoris (dels sis als catorze anys, l'EGB) en el nostre poble. Ara, amb la LOGSE es produirà un canvi profund que afectarà tots els alumnes de Campanet:

-L'ensenyament obligatori ha quedat establert dels 6 fins als 16 anys.

-El centre públic Llorenç Riber rebrà alumnes dels 3 fins als 12 anys: de tres a sis anys cursaran estudis d'educació infantil i de sis a dotze estudis d'educació primària.

-Dels 12 als 16 anys els alumnes campaneters seran desplaçats mitjançant transport gratuït organitzat pel Ministeri d'Educació als centres de secundària; presumiblement a Sa Pobla perquè Campanet, Búger i Sa Pobla formen una zona educativa.

Després de l'aprovació de la Constitució de 1978 s'han produït una sèrie de canvis legislatius per ajustar la normativa educativa vigents. A continuació vull assenyalar i comentar

alguns canvis produïts durant els darrers vint anys:

* S'ha generalitzat la coeducació. Això vol dir que nins i nines estudien junts, assisteixen a les mateixes aules i no com abans quan els nins anaven amb un mestre i les nines amb una mestra.

* S'han constituït les **Associacions de Pares d'Alumnes**

* Hem passat d'un mestre un grup d'alumnes a un grup d'alumnes un equip de mestres (sobretot a la segona etapa d'EGB; amb la implantació de la LOGSE durant l'educació primària els alumnes rebran l'atenció d'especialistes en educació física, música i idiomes).

* Els pares i els alumnes participen en la direcció del Centre a través del Consell Escolar del Centre.

* S'ha consolidat en el projecte educatiu el desenvolupament del currículum mitjançant la llengua catalana. Es a dir, els nostres alumnes reben l'ensenyament de les diverses matèries en la llengua pròpia de les Illes Balears (cal dir que el C.P. Llorenç Riber del nostre poble fou un dels primers centres públics que va adoptar aquesta mesura educativa important).

* La integració d'alumnes amb necessitats educatives especials. Alumnes amb deficiències psíquiques, sensorials o motores són integrats en els centres

ordinaris; aquests centres reben més dotació de personal (professors especialistes en educació especial, logopedes...) i de material. També, el C.P. Llorenç Riber fou un dels primers centres públics de Mallorca que va fer possible l'escolarització d'alumnes amb necessitats educatives especials en l'escola del poble. Aquest programa d'integració ha possibilitat, també una millor atenció als alumnes que presenten dificultats d'aprenentatge.

* Els professors es jubilaven fins fa poc als 70 anys!. Actualment es jubilen als 65 anys. La LOGSE considera un règim de jubilació voluntària durant el període de 1991 a 1996 per als professors que tinguin 60 anys i 15 anys de serveis de funcionari.

A la segona part veurem com es començarà a implantar el nou sistema educatiu a partir del curs 1991-92.

DE JOVE A JOVE

JOAN REYNES «RUQUET»

per Francisca Bisquerra
i Mª Antònia Joan

El passat dia 10 de Novembre, Sa Pujada estava de festa i feia dos anys que en Joan i en Rafel se posaven al front de Sa Pujada i ho celebraren amb una gran tarta d'aniversari.

-Joan, després de dos anys de dur el bar, com trobes que ha anat?

-Bé, alguns moments ha estat molt cansat, quan en Rafel feia es Serviç, estava agotat perquè era tot sol, però ara estic content. Per novembre va fer dos anys i ho varem celebrar amb una festa.

-Que vos va fer decidir agafar aquest bar?

-Jo ja havia fet feina aquí i m'agradava i quan m'ho varen oferir vaig dir que sí.

-Sa Pujada és un bar conegut dins la comarca, a que creus que és degut?

-Jo crec, que va esser la gent de Campanet que va respondre molt bé, i qui l'ha donada a conèixer. Ara que, que és un bar conegut és una cosa molt elàstica.

-Has tengut problemes amb l'Ajuntament?

-Sí, però és normal perquè hi va haver una temporada que hi va haver moltes bregues, i s'Ajuntament tenia queixes dels veinats. Però després se va calmar una mica es truí, i ara no tenim cap problema. Tot lo contrari. Quan va caure es sòtil se varen preocupar molt i me varen oferir la seva ajuda.

-Per quina raó trobes que Sa Pujada agrada a tot tipus de gent?

-A Campanet sa gent va per tot i se mescla molt, cada bar té ses seves hores determinades. I a sa darrera hora tothom ve aquí.

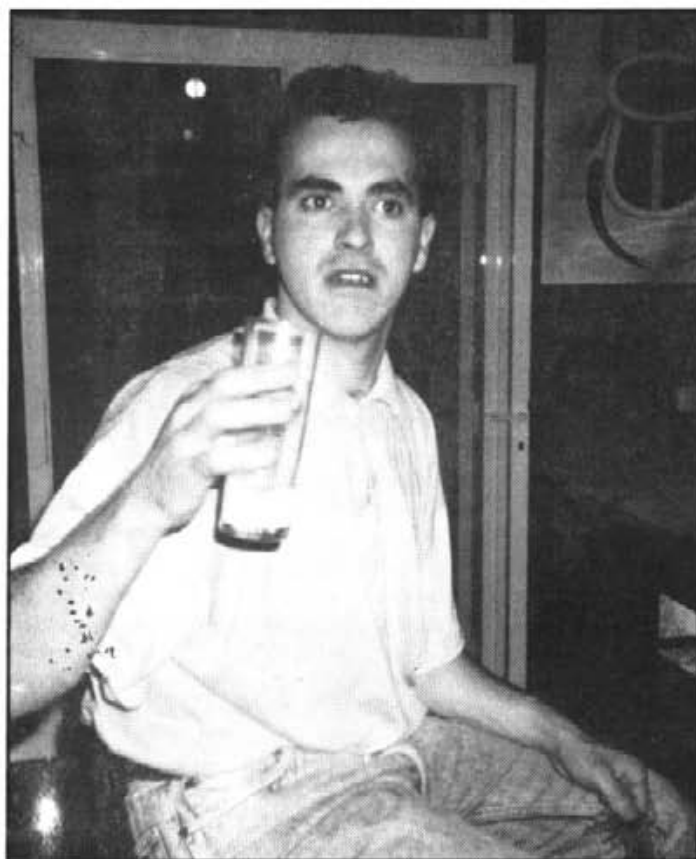
-Quin tipus de música prefereix la gent?

-Sa gent molt jove música disco, i sa gent que sap de que va els hi agrada la música espanyola, i grups com: The Cure, U2, The Progress...

-Quina beguda es beu més?

-Ses pomades, o bé, a Campanet li diven bono. Els primers bonos eren de xoriguer i llimonada, i ara ja diven bono a qualsevol tipus de beguda petita.

-Quines ventatges té tenir un bar?

-Hi ha moments que és molt putejat, perquè has de fer feina els caps de setmana. I ventatges és que coneixes molta gent i et fas amb tothom. Tenim fama de lligar molt, però això és un tòpic.

-A quins moments has tengut ganes de deixar-ho tot i partir?

-Un dia que vaig tenir una brega, aquí dins, quan un jove va rompre un tassó a sa cara d'un altre. Aquest dia tenia ganes de deixar-ho anar tot.

-Que li demanes a l'any nou?

-Tenir sa mateixa feina que enguany, i en els Reis un cotxe nou.

Bé, esperam que es cumplesquin els teus desitjos, i que passis un bon any nou i que tenguis molta feina.

ESTANC i PAPERERIA

Maria Gelabert

Llibres
i
Material
Escolar

DES DE CA NOSTRA

6. FENT MÚSICA DE BALL DE BOT

«Mu mare forçat volia que fos freret de Jesús, jo m'estim més es cambuix, garrideta, que tu dus»

Quan surt de ca nostra, sa gent es deixondeix tira tira de sa becadeta que ha fet davant es televisor. Tenen es dinar més que mig paït i es repensen, amb ets ulls mig clucs, com ho han de fer per espolsar-se sa vessa que, mentre seien lis ha fet vinclar un pic i un altre es cap, com si fos un batai de campana dur i engronxat a lloure. Convendrà anar preparant quatre coses o retirar es parell de xirmes que han quedat en mig. Si no ho fan així, s'horabaixa passarà com un alè i amb un tres i no res, ja s'haurà fet hora d'anar a missa... i ja hi tornarem a ser!

«Miquel! au venga, lleva't sa pardaleria i vina a ajudar-me» sent a dir de dins una casa de devora Son Bordoi quan hi pas per davant, camí de sa rectoria. Arrib a n'es cantó de Sa carrereta i sols no passen cotxes. «Quina sort», pens quasi en veu alta! A Can March n'hi ha que s'hi arpleguen i, amb es salistre que fa, és ben segur que cerquen sa calentor a s'arrecés de sa conversa d'es fum, d'un joquet i un poc de suc: s'olor teba de dedins pareix que travessa es vidres.

Arrib a sa rectoria i es rellotges que s'avenen sonen s'hora desset d'ençà que varen començar a contar ses que ha de tenir aquest dissabte. Trob tancat i vaig fins a can Joan Amer a cercar ses claus. El me trob ja que davalla. Mos saludam i, ara ell, desfaig es bocí de camí que havia acabat de fer. Me trob que es seu padrí, l'amo en Guillem, avui en sa nit no ha estat molt bé. Sap s'edat que ja té i m'entem de que es nèt és ben concient de sa situació que pot esperar-se. «Però vaja-li dic per aconhortar-lo, és un homo molt fort i no seria sa primera vegada que, pensant lo pitjor, treu força d'on no n'hi ha».

Una vegada en es lloc, comença a preparar ets instruments que faré sonar. Encara no ha passat ni un instant i compareix en Toni amb sa seva guitarra. Arriba com sempre, tranquil, en certa manera diria que sortosament feliç, transmeten una il·lusió o, si volem, un interès per les coses senzilles i clares, com ets seus ulls N'Aina fa acte de presència als pocs minuts. Ella és, per ara, sa nostra veu instrumental més destacada: amb es seus flabiols dibuixa amb aire ses melodies tradicionals mallorquines de fa tres cents anys.

Tot d'una posam fil a l'agulla i afinam ses cordes. Sempre he sentit una emoció peculiar, com a màgica, quan comenc a afinar un instrument; crec que deu esser perquè se que això farà possible que distintes persones, que una a una poden esser de caràcters molt diversos, facin música plegats. I això, sempre des d'una autodisciplina que no té altre fi que el de comunicar i procurar plaer sonor i estètic als altres. Qui no ho ha experimentat o no ho enten, no posa esment a n'es músics quan procuren afinar. Ans el contrari, moltes vegades sa gent es distreu i comença a fer xerrameca, tossinetes, comentaris, rialletes, ludibri negligents, o com va passar a n'en Calatayut, es guitarrista, a Manacor que després d'afinar sa guitarra amb molta, potser massa, cura s'auditori, confós, el va aplaudir, pensant, erròniament que havia acabat d'interpretar una peça d'allò més contemporània!

Just just ho tenim agombolat, arriba na Nuria amb la seva bossa de renous: botelles de vidre, pals, triangles, platerets, cascavells, panderos, ossades, canyes i castanyetes. Gairebé

sols hi manca una ximbomba... però tot arribarà, i sinó, n'hi demanarem una a n'Els Reis de l'any 1991, un des dos anys capicua: que, si Déu vol, i ets homes no ho impedim, podrà viure, curiosament, una mateixa generació.

Escapam partitures i tot, de mica en mica, comença a cobrar vida: «Un dos-i... do-do-do-do, mifa-sola, mifa-sola-sol, mifa-sola-sol, dosi-lasol-fa, remi-fasol-fa, remi-fasol-fa, sila-solfa-mi... poc a poc, no friseu...» Sa música s'escampa per tot s'àmbit, fins i tot arriba a s'escala per on pugen es qui, per ara, cantaran ses cançons: en Lluís, n'Antònia una Francisca, una altra Francisca, una altra Antònia, na Margalida, n'Asja i en Joan. Repartim papers, col·locam ses veus i ja som partits canta qui canta:

*«Ses al·lotes d'aquest poble
són guapes i ballen bé,
tenen ses cames ben fetes
i les saben moure bé»*

Hora per hora i, fins i tot, paret per paret, ses balladores tornen un pic i més sobre es diantre punts: «Un-dosi-tres, un-dosi-tres, un-dosi-tres... colzet! un-dosi-tres, un-dosi-tres... va... molt bé... més lleuger, però, no arrossegueu tant es peus... així... molt bé!... aquests braços, graciosos... això mateix...» ...na Francisca amb una dedicació que vessaria qualsevol mesura, prepara ses al·lotes perquè ballin comandant. Na Neus, oferint-li un suport tècnic excel·lent, està pendent i matitza aquells defectes més mal de veure.

Ets uns i ets altres ens sentim; ets uns i ets altres ens començam a avenir. Tant de bó si qualche dia podem arribar a fer una colla que faci ballar tot es poble, arremolinant-lo al voltant de tot es rodó de sa plaça. Tant de bó si això anima i emociona a més campaneters i campaneteres. No m'importa quan de grups de ball de bot hi hagi, ni com balla cadascú, ni com fa sonar sa música. No crec que tot això siguin coses per tirar-se uns a n'ets altres.

Sobretot vull fer música perquè es pugui ballar, perquè tot hom pugui saber, infants i grans, quina és s'emoció que se sent quan es fa bategar ferme es cor i s'empenyen forts ets alens per aixecar uns cossos a l'aire, mentre es pensament vola entre s'al·lota i es desig. I és que, ja se sap: en música ets acords són d'allò més important!

CRÒNICA DE LA TERCERA EDAT

per Pere Antoni Reinés

La Junta Directiva de l'Associació ha convocat un concurs literari. D'aquesta manera volem potenciar, encara més, la festa del nostre Patró, una festa plena de recordança, de bísties enflocades, de pàgines enjoiades amb llargs «cordons» i jovenetes amb gipons ajustats als seus cossets, lluint amb orgull sa botonada d'or i de perles.

La Caixa de Pensions ha tengut la gentilesa de regalar-nos un porc per fer matances, la qual cosa jo vull agrair en nom de l'Associació.

Les matances es feren el 12 de desembre a Son Grau, però el dinar va ésser a Sa Canova.

Agraïm als amos de Son Grau, en Tomeu i na Margalida, com també als senyors de Sa Canova i a en Llorenç «des Rafalet» les facilitats i la bona cara que hem trobat en ells.

RECORDS

Com som en aquest indret
i veig el petit turó,
a ses cases de Son Corró
el meu cor s'hi queda estret.

Quan jo vaig demanar entrada,
ai! quin glob més amarg i fort,
m'hagués estimat més fer un clot
de set o vuit pams i ben fort
que beure aquella glopada.

-L'amo, què teniu res que dir
que festegi sa vostra fia?
Es una jove polida
i que jo l'estim sense fi.

Ell respongué pressurós:
-Festejau si ho voleu així,
però te tenc advertir
que siguis molt respectuós.

Jo de seguida li vaig dir,
fent cara de bon allot:
-Tendreu un genre fenerot
i no vos queixareu de mí.

I hi vaig anar una nit,
una nit de fosca espessa,
amb el cor de ma jovenesa
que batejava d'agraït.

Dos canots s'alçaren drets,
no sé si em vaig compixar,
però vos puc assegurar
que anava ben humidet.

Em vaig revestir de coratge,
si no no me'n desferé,
genre d'aquí jo seré
encara que faci de missatge.

Vaig tocar fort sa baula
per veure si m'obririen,
ànsia de jo ja tenien
com veen aquella tardança.

S'enamorada va venir
amb so llum d'oli en sa mà,
ja poreu considerar
lo que havia de sentir.

Vaig pujar damunt sa cuina,
tothom me mirava a mí,
què ferà aquest fadrí
que siguent extern aquí
pareix que tot ho domina?

Anava ben mantengut,
bon menjar i bona cara,
i això me recompensava
de tanta d'inquietud.

En s'hivern amb un bon fred
i en s'estiu bona calor,
per veure lo meu amor
jo ja havia partidat.

D'un tros alluny jo sentia
es torrent que bramulava,
però decidit hi anava
per veure si la voria.

Me'n va costar de suades
i caminades sense fi,
però a un enamorat i fradí
no li espanten ses ventades.

Set any hi vaig festejar,
començava a tornar gris,
però ja hi havia pres es llis
i no me costava gens es caminar.

Jo m'hagués casat més prestet
i d'això en Franco té sa culpa,
a dins es corter fent sa cuca
el pobre de soldadet.

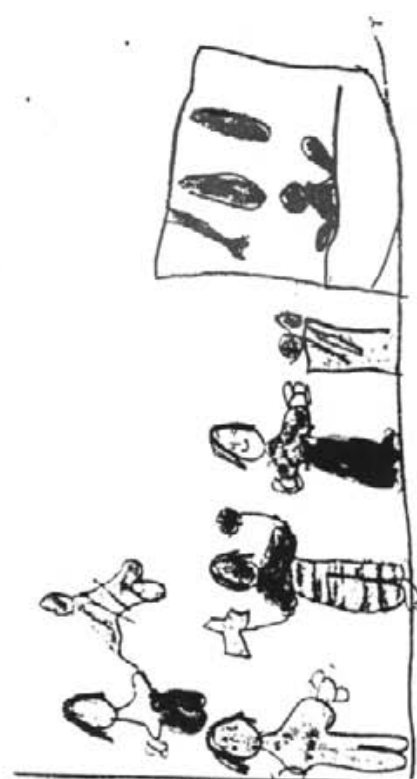
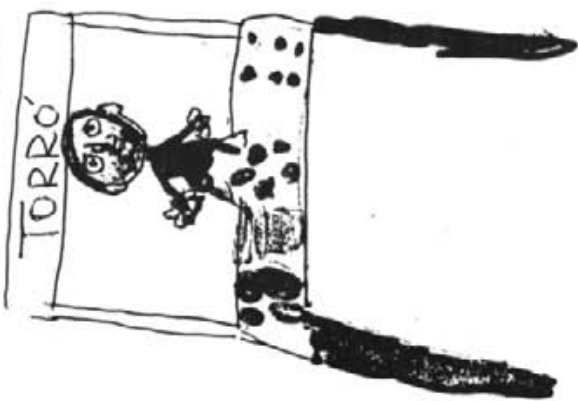
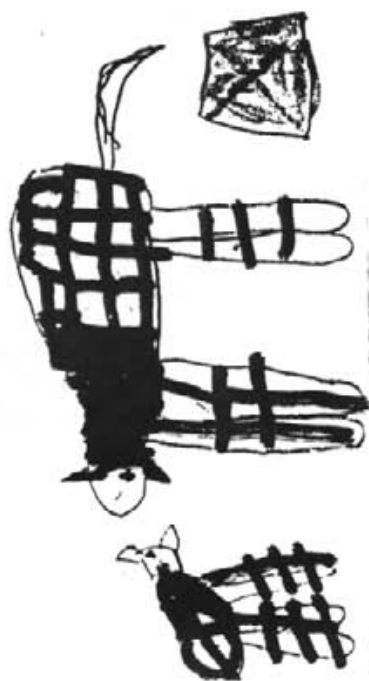
Sa darrera i no en dic pus,
sa darrera i no en dic altre,
si he fet alguna falta
amb aquestes gloses sense ansa
perdonau-me Bon Jesús.

Pere Antoni Reynés
Novembre 1990

L'ESCOLA COL.LABORA

Dijous Bo.

1er. Curs.

ELS NOSTRES CONTES

Hi havia una vegada un home que nomia Pere. A en Pere li agradava molt nedar, ballar, cantar i collir granots. Un dia va anar a un riu que estava aprop de casa seva a caçar granotes. Per agafar-les feia es renou de granota. Quan estava a punt de collir-ne una va caure dins es riu. Se va enfonsar tant que va arribar al fons i va trobar un tresor de cent mil monedes. Conte contat, conte acabat.

Blai, 2na E.G.B.

INCA CENTRO AUTO, S.A.

CONCESSIONARI OFICIAL

OPEL

GM

Avd. d'Alcúdia, 71
 RECANVIS I TALLER: Tel. 50 50 21
 VENDES: Tel. 50 34 86

INCA

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

yogur natural
 GARANTIA NESTLÉ

EL IOGUR DELS ESPORTISTES

RADIO PICORNELL

UN MON DE POSSIBILITATS DINS LA RADIO LOCAL

Des de mitjans de març d'aquest any, funciona a Campanet Ràdio Picornell, una emissora de caire local i totalment independent de qualsevol partit, grup o institució. Des dels seus inicis, l'emissora ha volgut mantenir-se al marge de qualsevol ideologia política i de qualsevol manipulació per part de grups o institucions.

L'únic objectiu és estar al servei del poble, però amb i des del poble.

Estar oberts a tothom, tenir les portes obertes a totes les iniciatives, tan de particulars com de grups. Mai hem negat a ningú el dret a xerrar pels nostres microfons.

-Qui som?

-Els que treballem a ràdio Picornell som un grup de joves que ens agrada el món de la música i de la ràdio. Treballem d'una manera totalment desinteressada i ens agradaria que el nostre treball no fos en va. Per part nostra hi posam tota la nostra il·lusió i bona voluntat. Actualment som 7 presentadors i 2 tècnics a més dels ajudants.

-Com es manté la ràdio?

-Les despeses de la ràdio han estat pagades, unes 150.000 ptes, amb les ganancies dels 2 festivals musicals que es feren al casal de Cultura. Amb les aportacions de particulars, de grups i de partits polítics.

-La programació.

-Actualment la ràdio emet els dissabtes d'11 a 2 i els dijous de 9 a 11 de la nit. La programació es compon de tres espais: Cocktail Picornell (dissabtes d'11 a 12'30), U per deu (dis. de 12'30 a 2) i Sintonia Nit (Dijous de 9 a 11). Aquests tres espais estan formats per programes de notícies, entrevistes, musicals,

etc com son Notícies 10, Antena Oberta, Ona Verda, Xerrades de Nit,...

-Quí xerra?

-Pels nostres estudis han passat fins ara gent tan important com el rector Jaume Serra, el batlle Francesc Aguiló, l'assistent social, la jutgessa de pau, el president del partit Popular entre altres. Estudiants com na Margalida Maura o na Joana Pericas. I gent com en Guillem Mora, en Toni Ponset o n'Antònia Mascaró.

-Quí pot xerrar?

-Si t'interessa la música, la informació, els esports o alguna cosa més i vols esser locutor de ràdio només és necessari que ens ho comuniquis. Si al contrari t'interessa contar una experiència teva, esser entrevistat o donar a conèixer alguna cosa als demés, llegir un poema o explicar la il·lusió de la teva vida, també n'hi ha prou en que ho diguis. A Ràdio Picornell, si tu vols, pots.

-Per què aquest nom?

-Aquest nom fou elegit al desembre del 89 a un concurs que es va fer entre tots els escolars de Campanet. Dels 98 noms classificats, fou triat el de Ràdio Picornell i la seva autora fou M^a del Carme Garcia i Ballester, al segon lloc hi quedà Victor Vega i Guimart amb Ràdio Raiguer i la tercera classificada fou na Aina Mª Martorell amb Ràdio Muntanya.

-Per què una Ràdio independent?

-Totes les entitats i partits polítics que varen signar la petició de la ràdio, a l'estiu del 89, varen considerar que la ràdio havia d'esser independent i no municipal perquè consideraven que la comunicació i la informació eren uns drets inalienables i que la ràdio havia d'esser patrimoni de tot el poble i no d'un sol grup o institució.

PROGRAMACIÓ:

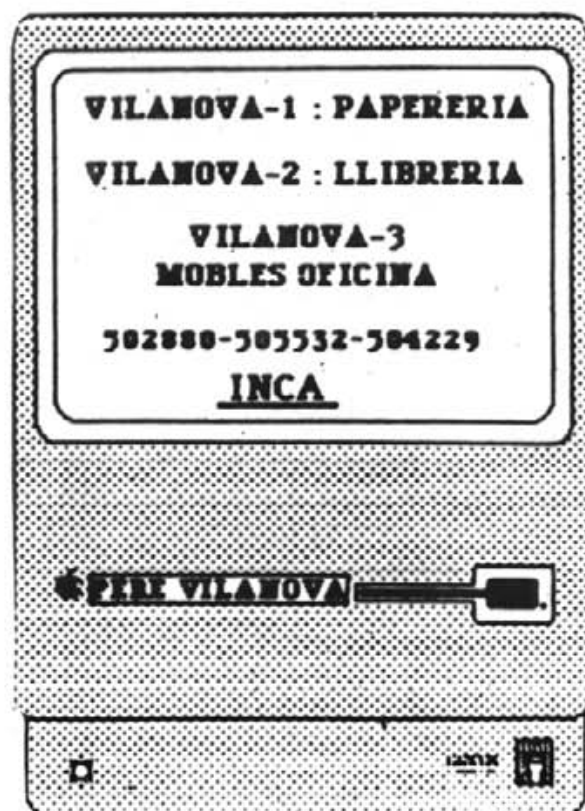
-Dissabte

11 a 12'30 Cocktail Picornell - 12:00 llista musical d'èxits.
12'30 a 14:00 U per deu;
12'30 Antena Oberta
12:45 Ona Verda
13:00 Notícies 10
13:15 A la una l'entrevista
13:30 Racó dels llibres

-Dijous

21:00 a 23:00 Sintonia Nit;
21:00 Notícies Nit
21:15 Xerrades de nit
21:30 Musical

Ràdio Picornell s'agafa entre el 104 i 106.3 de la F.M.

ESPORTS

ENTREVISTA AMB EL PRESIDENT DEL FUTBOL PEP MULET GUAL

per Gabriel Reines

Enguany, la directiva del C.E. Campanet va haver de triar un nou president, ja que el qui ho havia estat fins aquell moment, en Pep Cabanelles, va haver de deixar-ho. El nomenament va recaure sobre en Pep Mulet Gual, un jove de 30 anys, amant del ciclisme i seguidor del Reial Madrid, propietari del cafè Cas Reto.

Hem volgut parlar un poc amb ell dels C.E. Campanet i ll hem fet unes quantes preguntes.

-Quina relació tenies amb l'esport abans d'aquest nomenament?

-De sempre m'ha agradat l'esport. Ara, que mai ho vaig practicar de manera oficial, és a dir, federat i amb fitxa. He practicat molts d'esports: futbol, tennis... He patrocinat cada any, des que va començar, un equip de futbol al torneig local li feia un parell d'anys que ajudava el futbol en allò que podia, encara que era molt poc per falta de temps.

-Com vares esser nomenat president del Campanet?

-Com he dit abans, feia un parell d'anys que estava aficat en el futbol. Abans de començar la temporada en Pep, l'antic president, va acabar el seu mandat i no va poder continuar perquè tenia molta feina. Havien de triar un nou president i em varen triar a mi, encara que hi havia molta més gent que ho podia esser, i per ventura primer que jo, però varen trobar que així anava bé i vàrem tirar endavant.

-Qui forma la directiva i quina funció té cadascú?

-La directiva, la formen vuit persones, però és mal de determinar a la pràctica qui és directiu i qui no ho és, ja que som un grup de quinze o vint persones que feim feina pel futbol i tant en fan els directius com la resta de gent que forma aquest grupet.

Respecte de la funció de cadascú, tots els qui formam part d'aquest grup procuram fer la feina que hi ha. Fins i tot te puc dir que n'hi ha que fan molta més feina que jo. Ningú té interessos econòmics i no es pot exigir més del que fan.

-Com vos finançau?

-Hi ha tres castes d'entrades: les subvencions que dona l'Ajuntament de Campanet i alguna que n'hem rebuda del Consell Insular. Després, cada any se sol fer una rifa i per Nadal es fan paperetes de loteria. També comptam amb els ingressos dels socis i la publicitat a les parets del camp de futbol.

-Quants d'equips teniu federats enguany?

-Enguany n'hi ha quatre: benjamins, subvencionats pel Consell Insular i que tenen com a responsable en Jaume Rayó; infantils, amb en Toni Rosselló (Poncet). Després, hi ha els juvenils amb en Joan Amengual i l'equip gran, que té com a entrenador en Xesc de sa Pobra.

-Com anau de material esportiu?

-De material anam bé. Hi ha cases comercials que cada any paguen un equipatge de futbol i regalen un parell de pilotes. Enguany s'han pagat unes botes noves als jugadors grans.

Els vestuaris estan molt bé i el camp està en bones condicions. L'únic inconvenient és el llum però pareix que aquest any que ve s'arreglarà i muntaran unes torres altes amb focus potents.

-Quins problemes teniu?

-El futbol regional està bastant tirat a tots els pobles. Enguany,

una sèrie de jugadors s'han cansat de jugar i hem hagut d'anar a Inca, a veure si podíem fixar dos o tres jugadors.

Un altre problema són els desplaçaments dels equips infantil i juvenil. Falten cotxes i sempre són els mateixos que han de posar el cotxe. Hi ha pares que maig vénen ni tan sols a veure els seus fills.

L'ambient dels diumenges ha baixat un poc. La gent que ve és poca i falta públic per animar l'equip.

Quant a la directiva, falta un secretari jove, ja que en Joan Amengual, que ara té el càrrec, s'hauria de dedicar només a la part esportiva.

-Quines aspiracions teniu?

-En primer lloc, tots els qui hi estam aficats tenim un objectiu primordial: que a Campanet hi hagi futbol. Això per damunt de tot. Tenint en compte aquest primer propòsit, les aspiracions d'aquesta temporada fan referència sobretot a l'equip gran, ja que a les altres categories allò que importa és que juguin i facin esport. El que volem és fer un equip preparat per, si és possible, intentar pujar de categoria. I si no és aquest any, que pugui esser l'any que ve.

Delxam en Pep, a qui hem robat una part del seu temps, que s'ocupi dels clients del bar. Darrera la barra no s'assembla massa a un president de futbol, si ho comparam amb els famosos. El mèrit, però, és molt més gran.

LLIBRES

EL MALLORQUINISME POLÍTIC

per Miquel Pons

Fa uns mesos l'Editorial Moll, a la benemèrita col·lecció «Els treballs i els dies», va publicar dos volums ben gruixuts, de més de 750 pàgines, titulats **El mallorquinisme polític (1840-1936)**. Es tracta d'una edició ampliada de l'obra del mateix títol que va publicar-se a París l'any 1976. En aquella ocasió l'autor era un desconegut que s'amagava sota el pseudònim Anselm Llull (Anselm, d'Anselm Turmeda, i Llull, de Ramon Llull), ara l'obra té una autoria obertament proclamada: la de Gregori Mir. Tant el lloc de la primera edició com l'ús del pseudònim varen esser una conseqüència de la nul·la permissivitat ideològica de la censura franquista.

Quin és el contingut d'aquesta obra voluminosa i important?

Es un aplec de 175 textos i de quatre annexos documentals. L'element comú dels escrits seleccionats, l'autoria dels quals correspon a prop de quaranta intel·lectuals i polítics mallorquins, és que tot ells expressen un pensament que propugna la defensa de la personalitat nacional de Mallorca -forjada a partir de la conquesta catalana del 1229 que va representar la introducció a l'illa d'una gent, d'una llengua i d'una cultura i de la recuperació del seu dret a autogovernar-se plenament.

En parlar de mallorquinisme polític s'està parlant

d'anticentralisme, d'acceptació de la catalanitat ètnica dels mallorquins, de la reivindicació d'una situació de normalitat d'ús per a la llengua pròpia, d'un autoconeixement històric (saber qui som i d'on venim), de la consideració que els interessos de Mallorca han de prevaler sobre els de qualsevol altre poder, del dret a decidir per nosaltres mateixos, sense tuteles de Madrid, sobre les nostres coses pròpies... Crec que no fa falta aportar massa raons per a poder afirmar que els autors recopilats al llibre de Gregori Mir ens parlen d'unes coses que encara són plenament vigents.

Per cert, alguns dels textos més importants són d'en Miquel dels Sants Oliver, el qual va esser, en bona mesura, el fundador del mallorquinisme polític en un article que va publicar enguany ha fet cent anys.

Com que els campaneters en venim de vena, la lectura d'aquests dos magnífics volums preparats per en Gregori Mir ens podria servir per a conèixer a fons un sistema de pensament, elaborat de vegades des de posicions conservadores i d'altres de més progressistes, que probablement és el fruit més valuós, pel que té de propi i d'original, que ha produït la reflexió política feta a Mallorca.

L'Editorial Moll i en Gregori estan d'enhorabona.

Mir

AGENDA DE LA VILA

NAIXAMENTS

- Jaume Gabriel Alemany Comas, fill de Guillem Alemany Pons «Morell» i de Elionor Comas Crespí «de Sa Pobla» (16-10-90).
- Francisca Morro Bennasser, filla de Bernadí Morro Reinés i de Catalina Bennasser Benasser «gallet» (30-10-90).
- Jaume Solivelles Estrany, fill de Miquel Solivelles Mairata «de cas jurat» i de Catalina Strany Amegual «de fangar» (8-11-90).
- Olga Llorente Pardo, filla de Carlos A. Llorente Sánchez «es secretari» i de Marina Pardo Pardo «de Selva» (13-11-90).
- Guillem Mir Alemany fill de Bartomeu Mir Vich «des molí» i de Francisca Alemany Bennasser «Pova» (19-11-90).

MATRIMONIS

- Antoni Capellà Pons «sedes» i Maria Magdalena Payeras Pol «amer» (13-10-90).

DEFUNCIONS

- Catalina Socas Pons «cubeta» de 94 anys (20-10-90).
- Catalina Tortella Mascaró «de cas bord» de 77 anys (5-12-90).
- Guillem Pol Capó «Amer», de 88 anys (6-12-90).

NOTA

- De la revista n° 52 Setembre-octubre, la fotografia del sequer d'albercocs fou prestada per Magdalena J. Morell de «S'Hostal».
- El nom de Joana Socas «Matxeta» no era correcta, és: Joana Socas «Melis».
- La fotografia de la pagesia d'antany Gabellí Petit. Fou prestada per Francesca Mascaró «Canals».

-Al número anterior ens equivocàrem a l'hora d'assenyalar el guanyador del premi local de fotografia. la guanyadora va esser Catalina Marc.

NOCES D'OR

El diumenge dia 25 de novembre va fer 50 anys que Bartomeu Pons Serra (pobler) i Catalina Mascaró Pons (Hereva) es varen casar. Per celebrar aquestes nocces d'or feren un dinar al restaurant de S'Hostal. Enhorabona!

*L'Ajuntament us dóna els
molts d'anys i vos desitja
un venturós 1991.*

Campanet, Nadal 1990

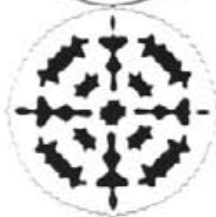

*Els qui feiem possible
aquesta revista vos desitjau
Bon Nadal i un venturós
1 9 9 1*

BON NADAL I
BONES FESTES !

*Que la pau i l'alegria
omplin els vostres cors i
que l'any 1991 ens dugui
la prosperitat i el
benestar que mereix la
nostra Comunitat
Autònoma.*

MOLTS D'ANYS !

GOVERN BALEAR

LA MARE DE DEU DE LLUC A L'ESCALONADA DE DAVANT CA SES MONGES

(Prestatu per Francesca Benassar «Reta»)

1. Maria Pons «Cunya»; 2. Antonia Payens «Caurtes»; 3. Antonia Fiol «Burtacoda»; 4. Francesca Femenia «Curtas»; 5. Eudora Muiet «de ca's Beco»; 6. Apolonia Morrell «de ca's Benet»; 7. Margalida Torrens «Arren Llorens»; 8. Francesca Mascaro «Canals»; 9. Eudora Pons «Nivarras»; 10. Catalina Fiol «Burtacoda»; 11. Francesca Sastre «Berrera»; 12. Margalida Pons «Curtas»; 13. Francesca Bualdes «Miquet»; 14. Antonia Muiet «Escobina»; 15. Miquel Capó «Pellat»; 16. Margalida Joan Morrell «Fiorab»; 17. Francesca Benassar «Reta»; 18. Margalida Femenia «Beret»; 19. Maria Vallot «de ca's Salgo»; 20. Catalina Ferrer «De ca's Cuadras»; 21. Margalida Vallot «de ca's Salgo»; 22. Margalida Pons «Curtas»; 23. Francesca Clavies «Bea»; 24. Margalida Mascaro «Canals»; 25. Jaume Benassar «Cades»; 26. Daria Marc «de Club»; 27. Jaume Pons «Cilia»; 28. Jaume «Mureu»; 29. Francesca Clavies «Beret»; 30. Joan Ordines «Beato»; 31. Bartomeu Palau «Simó»; 32. Pere Ferrer «Palau»; 33. Antoni Biquerra «de Teuler»; 34. Laila Benassar «Cagarudas»; 35. Bernat Capó «Xido»; 36. Margalida Femenia «Tintorer»; 37. Margalida Femenia «Tintorer»; 38. Margalida Femenia «Tintorer»; 39. Gabriel Benassar «Cagarudas»; 40. Jaume Arregual «Company»; 41. Gabriel Arren «Caurtes»; 42. Estera Martorell «Beato de Campnet»; 43. Tintorer; 44. Guillem Vives «Vives»; 45. Miquel Mares «Tintorer»; 46. Arren Pons «Banyet»; 47. Antonia Arregual «Company».

